

I BEGYNNELSEN ÄR TRÅDEN

AMY REVIER LEVER SITT DRÖMLIV SOM HANDVÄVARE.
DE SOM KÖPER HENNES KLÄDER SÖKER DET UNIKA.

AMY REVIER beskriver kläderna hon skapar som kokonger. Något att krypa in i, som ger skydd och rum för den som bär dem. De utstrålar enkelhet och ursprunglighet. Självklara snitt, vackra material. Förebilderna är plagg som funnits i årtusenden och alltid fungerat.

– Människorna som bär dem blir vackra när de rör sig och de vävda tygerna får en framträdande roll. Kanske är det så att de optimala kläderna bär oss och inte vi dem, förklarar hon.

Alla hennes kläder skapas av de handvävda tygerna som hon själv väver. Hon bygger konstruktionen med varp och inslag. Varpen är grunden, runt vilket inslaget ger kropp.

– För mig är vävningen något rituellt. Det långa arbetet innan jag har en färdig väv att skapa av. För mig handlar det om trådar, inte garn. Mötet mellan trådarna. Och sedan den kreativa möjligheten att få ge väven en helt egen karaktär.

AMY REVIER ÄR UPPVUXEN i ett kreativt hem i Austin, Texas. Alltid uppmuntrad av sin familj att göra det hon vill. Som liten draperade hon sig i tyger. Hon klädde pappersdockor, lager på lager, en modell – 20 årmar. Det är fortfarande en metod som fungerar.

Vila inte i din egen framgång. Och bär det du skapar.

AMY KOM I KONTAKT med trådar i ett projekt under sina konststudier i Austin när de skulle skapa en rumslig installation. I ett galleri, *R House*, som hon drev under åren 2006–2009 gjorde hon installationer i svart mohair. Nu ser hon likheten i dessa bilder när hon sitter under vävstolen och tittar upp genom varptrådarna. Eller när hon i en annan konstinstallation gjorde stora ögleverknningar av silke. När varpflätan länkas ner uppstår samma form. De finns där, ständigt. De ursprungliga formerna och i vävningen sedan urminnes tider konstaterar hon.

I TEXAS ÄR INTE handvävning så vanligt förekommande men hon hittade en kvinna som kunde lära henne grunderna på en enkel vävstol. 2009 fick hon möjlighet att resa till Island på ett år. Hon har alltid känt sig dragen till det nordiska och Island kändes spännande. Men det blev inte så mycket

vävning som hon hade hoppats. Istället gjorde hon installationer där kroppen var i centrum. Där såg hon den första svenska vävstolen, en Glimåkra.

– Jag närmade mig vävstolen långsamt och med respekt och insåg att i den skulle jag kunna skapa skulpturer.

Hennes man, Clayton Littlejohn, doktor i filosofi, fick arbete i London och där bor de nu, i en lägenhet nära en vacker park. Husen i Art déco-stil lyser vita mot den frodiga grönskan. Amy har ansvar för trädgården i kvarteret.

När tygerna är vävda och efterbehandlade skapar hon klädesplagg tillsammans med en skicklig skräddare som skär till och syr dem.

Eller snarare skulpterar som hon säger. Tygerna bestämmer!

– Ofta draperar jag det färdiga tyget, slänger det över en stol eller en provdocka och det berättar för mig vad det vill bli.

Små förändringar i tillskärningen gör stor skillnad. Att hitta en skicklig skräddare/tillskärare var ett måste. Personen i fråga ska förstå hennes sätt att skapa. Som arbetet med stadkanter. De ger linjer och form. Formar. Varje bit av det exklusiva materialet tas respektfullt om hand.

Amy Revier skapar alla vävar till sina unika kläder.

T v Tröja med uppborstad yta.
Ovan Förpackningen och presentationen är viktig.

Amy Revier

Uppvuxen i Austin, Texas, USA.
BFA in Fine Art and Art History.
2009–ett års utbytesstudier: The Fulbright U.S. Scholar Program.
2011– Flyttade till London.
2013– Första egna kollektionen.

amyrevier.com

Hon avstår från knappar, det blir för mycket ”kläder”. Hon hade lyckan som hon säger att hitta en fantastisk skräddare från Kina som bodde i grannskapet. Han har tyvärr flyttat, men en ny, lika skicklig, har tagit över.

NÄR HON FLYTTADE TILL LONDON för nära fem år sedan fick hon börja från början. Ingen kände till henne. Hon måste bestämma sig för vad hon ville och på vilket sätt hon skulle arbeta. Med sin utbildning i ryggen fick hon snabbt ett välavlönat jobb på ett galleri med stora möjligheter att resa. Efter fyra dagar sade hon upp sig.

– Jag ville inte bli en administratör och sitta bakom en dator. Jag ville skapa själv.

HON HAR ALLTID varit intresserad av mode för sin egen del och var kund på *Dover Street Market*, en butik i London med utvalt och exklusivt sortiment. De frågade henne om hon ville visa några av sina handvävda plagg i butiken. Detta var i januari 2013, för drygt fyra år sedan.

Hon köpte sig en helt ny vävstol, vävde sex

plagg med garner av ull, silke och bomull från Japan. Hon berättar om en tveksamhet hon kände inför om någon verkligen ville köpa hennes kläder, med den enkelhet de utstrålar.

– Men fyra plagg såldes den första timmen. En kvinna köpte tre plagg och en väninna till henne ett.

Det blev en fortsättning med nya kollektioner och hon fick flera stamkunder.

SEDAN EN TID TILLBAKA säljer Amy Revier sina kläder hos *Hostem*, ett galleri med två hängivna ägare, James Brown och Christie Fels, som även blivit hennes nära vänner. De delar hennes och makens intresse för mat, litteratur och livsstil. Amys kollektioner visas endast vid några tillfällen per år i deras lokaler där de får en intim och personlig presentation. Här kan hon träffa sina kunder, eller samlare som hon hellre kallar dem. Kläderna köps av såväl kvinnor som män.

Det görs aldrig två likadana plagg. Och hon tar inte beställningar på specifika modeller. Det är som konst. Hon skapar, köparna sam-

T v Kappan är ett centralt plagg. Stadkanter ger karaktär och formar. Kläderna skärs till av en skräddare som sedan handsyr dem.

T h Kombination av jacka och byxor. Klassiskt randigt.

lar. Amy väver tre till fem plagg i månaden. Beroende på material och typ av modell får hon en inkomst som gör det möjligt att leva som vävare men konstaterar samtidigt att en ytterligare lön i hushållet är en viktig förutsättning.

VI FORTSÄTTER VÅRT SAMTAL vid det stora träbordet dukat med nybakat bröd, frukt och grönt te. Amys passion för vävningen och dess möjligheter för oss in på resonemang om en fartblind modevärld med säsonger som växlar snabbt. Att skapa kvalitet istället för kvantitet. Att ha makt över skapandeprocessen. Hon har bevisat att det går. Har hon några råd till dem som vill försöka?

– Man måste vara oerhört dicyplinerad och hängiven. Mitt råd är ett konstant lärande, res mycket, se mycket. Vila inte i din egen framgång. Och bär det du skapar.

– Jag både ser och inte ser det jag gör som funktionellt. Jag strävar efter att skapa ett objekt med stark känsla och självklar äkthet. Det är det jag tror syns i mina kläder och som gör att människor blir berörda.

GARNERNA, beställer hon från Japan. Ullgarnerna spinns av brittisk ull på ett spinneri i Kyoto, andra garner är spunna av papper eller olika växtfibrer. Ett garn är spunnet av bark från cederträ. Färgskalan är naturens egen med inslag av några få kulörer som sofistikerat smälter in.

Hon är övertygad om att tygerna till kläderna alltid kommer vara vävda av henne själv.

– Att skapa dem är ett intimt arbete, jag vill vara med i hela processen. Det enda moment jag lämnar till någon annan är varpningen, den gör Clayton. Han gillar det. Jag blir yr.

Kläderna exponeras ofta på en handgjord galge. De som samlar på hennes plagg hänger dem ofta på väggen, som konst.

Dags för fotografering: Hon tar på sig en av sina väl valkade yllekappor, lagar ett litet hål på axeln, sveper den om sig. Knyter sina gympadojor och vi tar en promenad i den stora parken, regnet hänger i luften. Hon älskar London. Det här är hennes hem. Önskar hon resa någonstans skulle det kanske vara till Sverige. Skandinavien lockar. Hon vill se mer vävning. Är nyfiken på naturen, och äldre bebyggelse.

När vi kommer tillbaka in i värmen får vi titta på bilder från hennes kollektioner. Kappor, tröjor, jackor, byxor. En yllekappa skärs till av drygt tre meter ylletyg som först valkats till 40% av den ursprungliga kvaliteten. En tröja, vävd i tuskaft har grova ränder tvärs över.

– Jag såg en mattblett med inslag av några grova trådar och tänkte att det kunde bli en fin tröja.

INFÖR VARJE ÅR arbetar hon fram nya strategier. I fokus står nu förpackningarna.

– Köper du ett utsökt plagg ska det presenteras på ett sätt som signalerar just det. Kanske är det kartongen plagget ligger i som är det vackraste...

Nästa steg kan vara att gå bort från kläder som funktion, bygga installationer. Fördjupa skapandet och hitta nya uttrycksformer. Följa tråden.

– Jag har ett drömliv. Jag är säker på att det kommer hålla mig busy under hela min livstid. Jag träffade en 80-årig vävare som berättade att hon fortfarande lärde sig, det är fantastiskt!